

6. Kristian Villesen: Derfor ser jeg Paradise Hotel

Artiklen blev bragt i Information den 13. marts 2010.

Kristian Villesen (f. 1978) er dansk journalist.

Det her er en form for indrømmelse: Jeg ser Paradise Hotel. Ikke bare sådan en gang imellem, når jeg tilfældigt zapper forbi og ikke lige har andet at lave. Jeg ser Paradise Hotel hver dag. Er jeg ude, prøver jeg at være hjemme til kl. 22.00. Kan det ikke lade sig gøre, har jeg af og til betalt mig fra at se det usete afsnit på inter-
5 nettet dagen efter – inden næste program bliver vist i tv. Og behændigt undgået de sider på internettet, hvor man risikerede at få at vide, hvem der var smidt ud af programmet.

Jeg er med andre ord ægte Paradise-fan, og det er ikke nødvendigvis noget, der giver respekt rundt omkring. Tabu er måske et stort ord at bruge, men det er til-
10 syneladende en udbredt opfattelse, at det kun er 16-årige piger, der ser Paradise Hotel. (Programmet ses imidlertid hver aften af knap 300.000 danskere, og så mange 16-årige piger er der trods alt heller ikke.)

Kun enkelte af mine kolleger og venner har fået øjnene op for programmets åbenlyse kvaliteter. For at være helt ærlig, så måber de fleste, når jeg fortæller, at
15 jeg ser det. Hvordan pokker kan du holde det ud? spørger de. Så altså: Hvorfor ser jeg Paradise Hotel?

Det sociologiske svar

Den nemme svar er det sociologiske. Det er også det mest kedelige svar, og så er det i øvrigt kun delvist sandt. At man ser Paradise Hotel, fordi man synes, det er
20 spændende at følge med i, hvordan de unge mennesker i dag opfører sig, tænker og taler. Vælger man at bruge den sociologiske forklaring – og det har jeg tidligere selv gjort – så kan man samtidig distancere sig en smule fra programmet. Jeg ser det – men jeg gør det som en form for forskning i ungdomskultur. Det er fesent.

Desuden er det sociologiske svar ikke dækkende. For nok er det interessant at
25 iagttage de unge mennesker, men det er vel ikke nødvendigt at gøre det aften efter aften – år efter år. Man kan snildt få et indgående kendskab til ungdomskulturen på et par afsnit. Nej, man kan lige så godt droppe det akademiske figenblad² og slet og ret indrømme, at man ser Paradise Hotel, fordi man synes, det er godt tv. Så det er jeg begyndt at svare. Programmet består grundlæggende af intriger, sex,
30 spænding og taktik.

En anden taktik

Sex og intriger er en del af de fleste af den slags reality-programmer, så der hvor Paradise Hotel adskiller sig, er på det taktiske område. Big Brother blev aldrig et godt program – det var simpelthen for kedeligt at se på unge mennesker i et hus i
35 Sydhavnen. I Paradise Hotel tvinges de unge til at 'spille spillet', som de selv kalder det. Det vil i grove træk sige, at de skal lyve over for deres venner. Med fare for igen at blive beskyldt for at intellektualisere, så er det altså ret interessant at se,

² *figenblad*: her: forsvar.

hvem der har psyken til at lyve en ven lige op i fjæset. Sådant en som Rasmus, der er med i årets version, er eminent, fordi han tilsyneladende er fuldstændig kold i røven. Ronnie fra sidste sæson havde de samme egenskaber. I år troede man først, at Peter også var den kyniske type, da han efter at have knaldet med Amalie sagde til drengene, at det da havde været fint nok, men at hun jo ikke var nogen Susan K (som han selvfølgelig også har knaldet med). Men Peter har siden vist sig at være både blød og empatisk. En god dreng, der ikke kan finde på at stikke sine venner i ryggen – men måske ændrer han igen karakter, hvis han senere på sæsonen bliver presset.

Det kan man rent faktisk godt lære noget af. Men frem for alt er det underholdende at se de unge lyve, bagtale og snyde hinanden.

De spejlblanke

Det med, at mange af deltagerne ikke er specielt kvikke, hvilket de vitterligt ikke er, skal nok også nævnes i denne oprensning af begrundelser for at se programmet.

Det er ikke videre sympatisk, og derfor har jeg gemt det til sidst i klummen. Men man skal være mere end almindeligt velopdragen, hvis ikke man af og til griner lidt af deltagerne, når de glade og naive blotter deres ofte begrænsede viden for hele nationen.

Og TV3 spekulerer i det, gør de. Blandt andet når de som et fast element kårer Miss Paradise, og pigerne skal dyste i paratviden, ordsprog, retstavning osv. Sidste år var der én, der ikke vidste, hvem der var statsminister og Claudia frygtede at få et spørgsmål om »slaget ved Dybbølsbro.« I år kunne samme Claudia (som jeg i øvrigt har sympati for og holder med) ikke færdiggøre sætningen »Den der kommer først til mølle ...«. Samanta kunne ikke stave til 'genert'. Det viste sig, at hun var ordblind, og det illustrerer måske meget godt pointen. Der sidder man i sofaen og kan føle sig pisseklog på en billig baggrund. Det er usympatisk, men måske nok alligevel – hvis man skal være helt ærlig – en lille del af grunden til, at man ser Paradise Hotel. (...)